

ALAN GLYNN

ÇEVİRİ: MÜGE BAYYURT ATALAY

ROMAN

LİMİT YOK

Bradley Cooper'in oynadığı **LIMITLESS** filmine ilham veren roman

BİRİNCİ BÖLÜM

Geç oldu.

Zaman algım artık iyice bozuldu ama saatin on biri geçtiğini, belki de gece yarısına falan yaklaştığını biliyorum. Yine de canım saatime bakmak istemiyor; çünkü bu, bana ne kadar az vaktim kaldığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacak.

Neyse ne, saat geç işte...

Ve ortalık sessiz... Kapımın dışındaki buz makinesinin uğultusu ve otoyoldan ara sıra geçen bir arabanın gürültüsü dışında bir şey duymıyorum. Ne trafik, ne siren sesleri, ne müzik, ne konuşan insanlar, ne de gece tuhaf seslerle birbirlerini çağıran hayvanlar; tabii eğer hayvanlar gece böyle yapıyorsa... Hiçbir ses yok.

Tuhaf bir durum, bundan pek hoşlanmadım. Belki de buraya gelmem lazımdı. Şehirde kalmalı ve ışıkların hızlandırılmış titreşimlerinin, artık anormalleşmiş dikkat aralığıma kısa devre yaptırmasına, bitmek bilmeyen koşuşturmaca ve gürültünün beni yormasına ve vücudumda gezinen tüm bu enerjiyi yakmasına izin vermeliydim. Ama Vermont'taki bu motele -Northview Motor Lodge- gelmeseydim nerede kalırdım ki? Dertlerimi arkadaşlarımdan hiçbirine açamazdım. Dolayısıyla bundan başka; yani arabaya binip şehirden ayrılmaktan, ülkenin kilometrelerce ötesindeki bu sessiz sakin yere gelmekten başka bir seçeneğim yoktu.

Ve bu sessiz, boş motel odası; halının, duvar kâğıdının ve battaniyelerin üçü de birbirinden farklı ama aynı derecede yorucu desenleriyle dikkatimi çekebilmeye uğraşiyor; bunun için âdetâ *haykırıyor*. Dört

bir yandaki ucuz sanat eserlerine, yatağın üzerine asılmış karlı dağ manzarasına ve kapının yanındaki *Ayçiçekleri* reproduksiyonuna hiç girmiyorum bile.

Vermont'ta bir motel odasında hasır bir koltukta oturuyorum, buradaki her şey bana yabancı... Kucağında dizüstü bilgisayarım var; yerde, hemen yanı başımdaysa bir şişe içki duruyor. Yüzüm, duvarın köşesine sabitlenmiş televizyona dönük... CNN açık ama sesi kısık... Televizyonda yorumcularla düzenlenmiş bir paneli gösteriyorlar -ulusal güvenlik danışmanları, Washington muhabirleri, dış politika uzmanları- ve seslerini duyuyorsam da neden bahsettiklerini biliyorum. O olaydan, krizden, Meksika'dan bahsediyorlar.

En sonunda -dayanamayıp- saatime baktım.

Neredeyse on iki saat geçtiğine inanamamıştım. Birazdan tabii ki on beş saat, sonra yirmi saat ve ardından tüm gün geçmiş olacak. Bu sabah Manhattan'da yaşananlar geride kalıyor; tüm kasabaların o sayısız ana caddelerinden ve kilometrelerce otoyoldan geriye kayıyor, zamanda anormal bir hızla geriliyor. Fakat bir yandan da büyük bir baskı altında çatlamaya, kırılmaya ve hatıra parçacıklarına bölünmeye de başlıyor—tabii ki aynı anda bir nevi uzatılmış, kaçması mümkün olmayan bir şimdiki zamanda kalıyor; sertleşiyor, kırılmaz bir hâl alıyor. Bu motel odasında etrafımda gördüğüm her şeyden daha sahici ve canlı bir şey...

Saatime tekrar baktım.

Olup bitenleri düşündükçe kalbim küt küt atıyor, sanki orada panikliyor ve kısa bir süre sonra çırpınarak zorla göğsümden çıkacak. Ama en azından başım zonklamaya daha başlamadı. Er ya da geç o da olacak, biliyorum. Göz yuvalarımın arkasındaki yoğun karıncalanma yayılacak ve tüm kafatasımı sarmış, dayanılmaz bir acıya dönüşecek. Ama en azından daha başlamadı.

Fakat zaman daralıyor.

Bu işe nereden başlasam?

Bilgisayarımı her şeyi kaydetmek, olanları olduğu gibi yazmak niyetiyle yanımda getirdim ama yine de şimdi sanki daha birkaç ayım varmış gibi, sanki korumam gereken bir itibarım varmış gibi duraksıyorum; her şeyin etrafında dolanıyor, kararsızlık içinde yalpalıyorum. İşin aslı birkaç ayım yok, muhtemelen birkaç saatim var ve korumam gereken bir itibara falan da sahip değilim ama yine de burada iddialı bir giriş, büyük ve coşkulu bir numara; dokuz yüz sayfalık yeni romanına hızlı bir başlangıç yapmak isteyen, sakallı ve bilge bir on dokuzuncu yüzyıl yazarının yapacağı cinsten bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Ana hatlarıyla...

Ki bu iyi olurdu.

Fakat doğrusunu söylemek gerekirse bu işin öyle ana hatlarla özetlenecek bir durumu yok. Büyük ve coşkulu bir şekilde başlamadı, birkaç ay önce bir öğleden sonra sokakta Vernon Gant'a rastlayışım için, "Her şeyin bir sebebi vardır," da diyemeyiz.

Galiba anlatmaya asıl *oradan* başlamalıyım.

Vernont Gant.

Modern bir ailedeki tüm ilişkiler ve değişen gruplar, insanın üstüne kalakalacak tüm olası akrabalar; evraklarda, fotoğraflarda, hafızanın saklı köşelerinde sonsuza dek yer alacak insanlar arasında tamamen katıksız bir uydurmasyon ve hatta absürtlük neticesinde ortaya çıkmış bir figür, tek bir figür diğerlerinin üzerinde tek başına yükselir: Kayınbirader.

Hikâyelerde ve şarkılarda kendine pek yer bulamayan bu ilişkinin yenilenmesine gerek yoktur. Dahası, eğer eski karınızdan çocuğunuz yoksa o zaman geri kalan tüm hayatınız boyunca bu kişiyi tekrar görmemiz için hiç ama *hiç* sebep kalmaz. Tabii eğer sokakta ona rastlarsanız ve yeterince hızlı davranıp göz göze gelmemeyi başaramazsanız işler değişir.

Şubat ayıydı, günlerden Salı... Öğleden sonra saat dörde geliyordu, hava güneşliydi ve çok da soğuk sayılmazdı. 12. Sokak'tan 5. Cadd'e'ye doğru sigara içerek çabuk çabuk yürüyordum. Kötü bir hâldeydim ve aklımdan bir sürü tatsız konu geçiyordu. Bunların en önemlisi Kerr&Dexter için yazacağım kitaptı; *Gelişim: Haight-Ashbury'den Silikon Vadisi'ne*. Gerçi bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü bu konu ne yaparsam yapayım zaten aklımdan hiç çıkmıyordu; yemek yerken, duş alırken, televizyonda maç seyrederken, köşedeki bakkala gecenin bir yarısı süt ya da tuvalet kâğıdı ya da çikolata ya da sigara almak için her gidişimde aklımdaydı. O öğleden sonraysa özellikle kitabın tutarsız ve anlamsız olabileceğinden korkuyordum. Bu işte hassas bir denge tutturmak lazımdı, anlatabiliyordum muym bilmiyorum ama

hikâye anlatmakla... *Hikâye anlatmak* arasında fark vardır ve ben kafayı belki de ortada aslında bir hikâye falan olmadığına, bu kitabın temel dayanağının dev bir saçmalık olduğuna takmıştım.

Ayrıca Avenue A ve 10. Sokak'taki dairemde daha geniş bir yere taşınmam gerektiğini düşünüyordum ama bu da içimi darlıyordu; kitapları raflardan indir, çalışma masasını düzenle, sonra her şeyi birbirine benzeyen kartonlara yerleştirip paketle. Boş versene! Eski kız arkadaşım Maria ve onun on yaşındaki kızı Romy de aklımdaydı, o ilişkiyi yürütememiştım. Anneye yeterince şey söyleyememiş, çocukla konuşurken de dilime hâkim olamamıştım. Aklımdan geçen diğer karanlık düşünceler ise şunlardı; çok sigara içiyordum ve göğsüm ağrıyordu. Başka semptomlar, ara sıra baş gösteren başka fiziksel rahatsızlıklar da vardı; garip ağrılar, muhtemelen yumrular, kızarıklıklar, belki bir hastalığın ya da hastalıkların semptomları. Ya bir gün hepsi el ele tutuşup canlanırsa ve ben birden devriliş ölürsem ne olacaktı?

Ne rezil göründüğüme de dertleniyordum, saçımı kestirmem lazımdı.

Sigaramın külünü kaldırıma siltikten sonra başımı kaldırıp baktım. 12. Sokak'la 5. Cadde'nin köşesine yirmi metre kalmıştı. 5. Cadde'nin köşesinden aniden bir adam çıktı, o da benim kadar hızlı yürüyordu. Kuşbakışı bir görüntü alınsa, o görüntü ikimizi -iki noktacığ- direkt çarpışma hattında gösterirdi. Onu on metre kala tanıdım, o da beni tanıdı. Beş metre kala yavaşladık ve gözlerimizi kocaman açıp çok şaşırılmış numaralarına başladık.

“Eddie Spinola!”

“Vernon Gant!”

“Nasılsın?”

“Tanrım, kaç sene oldu?”

Tokalaştık ve birbirimizin sırtını sıvazladık. Sonra Vernon biraz geri çekildi ve beni süzmeye koyuldu.

“Tanrım, Eddie amma semirmişsin!”

Dokuz ya da on sene önceki son görüşmemizden bu yana aldığım hatırı sayılır kiloya gönderme yapıyordu.

O ise uzun boyluydu ve her zamanki gibi incecikti. Kelleşen başına baktım ve durdum. Sonra başımla kafasını işaret ettim.

“En azından o konuda bir sıkıntım yok.”

Bir an Boksör Jake La Motta gibi dans etti ve sonra bana şakacıktan bir sol kroşe salladı.

“Hâlâ Bay Ukala’sın, ha? Ee, neler yapıyorsun Eddie?”

Üzerinde pahalı, bol bir keten takım elbise vardı ve koyu renkli, deri ayakkabılar giymişti. Altın çerçeveli bir güneş gözlüğü takıyordu ve bronzlaşmıştı. Resmen para gibi görünüyor, para gibi kokuyordu.

Ne mi yapıyordum?

Bir anda tüm bunları hiç konuşmak istemedim.

“Kerr&Dexter için çalışıyorum; bilirsin, hani şu yayınevi var ya...”

Burnunu çekti ve başını evet anlamında salladı, daha fazla şey anlatmamı bekliyordu.

“Üç dört senedir onlar için metin yazarlığı yapıyorum; ders kitapları, kullanma kılavuzları, öyle şeyler ama şimdi yirminci yüzyıl hakkında bir dizi resimli kitap çıkaracaklar -nostalji furyası başlamışken bunu nakde çevirmeyi umuyorlar işte- ve bana da 60’larla 90’lar arasındaki tasarım etkileşimini yazma işini verdiler.”

“İlginç!”

“Haight-Ashbury ve Silikon Vadisi...”

“Çok ilginç!”

Üzerine basa basa söyledim.

“Lizerjik asit ve kişisel bilgisayarlar...”

“Çok havahymış.”

“Aslında değil. İyi para vermiyorlar ve kitaplar kısa olacağı için -yaklaşık yüz, yüz yirmi sayfa falan- fazla serbest yazamıyorsun ki bu da işi daha zorlu bir hâle getiriyor; çünkü...”

Durdum.

Kaşlarını çattı.

“Evet?”

“Çünkü...” Kendim hakkında tüm bunları anlatmak hem beni hem de karşı tarafı utandırıyor ve aşığılıyordu. “Çünkü aslında temelde resimlerin altını dolduruyorsun ve kendi bakış açını dikte etmek istiyorsan konuya çok iyi hâkim olman lazım.”

“İyiymiş.” Gülümsedi. “Sen hep böyle şeyler yapmak istiyordun zaten, haksız mıyım?”

Dediğini düşündüm. Aslında sanırım doğru sayılırdı. Ama onun anladığı şekliyle değil. “Tanrım, *Vernon Gant!*” diye geçirdim içimden.

“Eğleniyorsundur,” dedi.

80’lerin sonuna doğru tanıştığımızda Vernon uyuşturucu satıyordu ama o zaman şimdiki hâlimden çok daha farklı görünüyordu; saçları yerindeydi, deri ceketleri vardı, Tao’ya ve mobilyalara merak sarmıştı. Tüm bunları bir anda hatırlayıverdim.

Konuyu neden devam ettirdiğimi bilmiyordum ama, “Aslına bakarsan çok zorlanıyorum,” dedim.

Başını arkaya atıp, “Öyle mi?” dedi.

Söylediklerime şaşırılmış gibi yapıp gözlüğünü düzeltse de sorunun ne olduğunu anlar anlamaz tavsiyeler yağdırmaya hazır bir hâli vardı.

“Bir sürü konu var, tezatlıklar var... Nereden başlayacağını bulmak zor...” Gözlerimi sokağın ilerisine park etmiş metalik mavi bir Mercedes’e diktim. “Yani anti-teknoloji var, 60’larda doğaya geri dönüş var, *Whole Earth Catalog* dergisi var... Tüm o ıvır zıvır... Rüzgâr çanları, esmer pirinç ve paçuli... Ama sonra rock müziğin pirotekniği, ses ve ışık, *elektro* kelimesi ve LSD’nin aslında bir laboratuvardan

çıkacağı gerçeği...” Arabaya bakmaya devam ediyordum. “Ve ayrıca -bak bunu iyi dinle- internetin prototip versiyonu, Arpanet 1969’da UCLA’da geliştirildi. 1969 diyorum!”

Tekrar durdum. Bunu söylememin tek sebebi sanırım söz konusu hususun tüm gün boyunca aklımdan geçmesiydi. Yüksek sesle düşünüyordum—şimdi hangi bakış açısını dikte etmişim ki?

Vernon dilini şaklatıp saatine baktı.

“Şimdi ne yapıyorsun Eddie?”

“Öylece yürüyordum. Bir şey yapmıyorum. Sigara içmeye çıktım. Bilmem. Çalışmadım.” Sigaramdan bir fırt çektim. “Neden sordun?”

“Bence ben sana yardım edebilirim.”

Saatine tekrar baktı ve bir an bir şeyleri hesaplıyormuş gibi göründü. Ona şaşkınlıkla bakıyordum ve sinirlenmeme ramak kalmıştı.

“Haydi ama ne demek istediğimi sana anlatacağım,” dedi. “Gel, bir şeyler içmeye gidelim.” Ellerini çırpı. “*Vamos!*”

Vernon Gant’la bara gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Hem ayrıca ona demin anlattığım konularda bana nasıl yardım edebilirdi ki? Düşüncesi bile komikti.

Ama duraksadım.

Teklifinin ikinci kısmı, yani bir şeyler içmeye gitme fikri hoşuma gitmişti. Ayrıca bunu itiraf etmem lazım ama çekincemde hafif Pavlov’su bir unsur da vardı—Vernon’a rastlamak ve aniden karar verip onunla bir yerlere gitmek vücut kimyamda bir şeyleri harekete geçirmişti. Onun, “*Vamos,*” dediğini duyunca, sanki hayatımın neredeyse son on yıldır kapatılmış bir döneminin giriş kodunu ya da kilit sözcüğünü duymuş gibi olmuşum.

Burnumu ovuşturup, “Tamam,” dedim.

“Güzel...” Durdu ve sonra -sanki bir deneme yapıyormuş gibi-, “*Eddie Spinola,*” dedi.

6. Cadde'deki bir bara gittik. "Maxie's" adındaki bu banal, retro görünümlü kokteyl barı eskiden "El Charro" adında bir Tex-Mex lokantasıydı; ondan önce de "Conroy's" denen salaş bir lokantaydı. Mekânın aydınlatmasına ve dekorasyonuna alışmamız ve garip ama Vernon'un hoşuna giden bir yerde bir masa bulmamız uzun sürmedi. İçerisi boştu. Bir süre daha, yani en azından akşam beşe kadar da dolmazdı ama Vernon sanki bir cumartesi gecesini sabaha karşı şehirde hâlâ açık tek barın son masasını kaptırmamaya çalışıyormuş gibi davranıyordu. Onu her bir masanın görüş alanını, tuvaletlere ve çıkış kapılarına yakınlığını tartarken gördüğüm anda işin içinde bir iş olduğunu anladım. Gergin ve telaşlı bir hâli vardı ve bu hiç de ona göre bir şey değildi. Ya da şöyle diyeyim; bu durum benim tanıdığım Vernon düşünüldüğünde garip kaçırıyordu, çünkü onun bir uyuşturucu satıcısı olarak en büyük olayı sükûnetini devamlı koruyabilmesiydi.

Tanıdığım diğer uyuşturucu satıcıları genelde sattıkları ürünlerin canlı reklamıymış gibi davranır, durmadan hareket eder ve çok konuşurdu. Vernon ise hep sakin ve işinin derdinde bir tip olmuştu. İddiasız biriydi, sizi dinlerdi—bazen biraz fazla pasif kaldığı bile olurdu, uyuşturucu tiryakilerinin arasında sanki devamlı ot içen biri gibiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu tanımasam Vernon'un -ya da en azından karşımdaki adamın- ilk kez o öğleden sonra uyuşturucu içtiğini ve bunun ona pek de iyi gelmediğini düşünürdüm.

En sonunda bir masaya oturduk ve bir garson kız yanımıza geldi.

Vernon parmaklarıyla masada tempo tutup, "Bir bakayım... Ben... Votka alayım."

"Siz beyefendi?"

"Viski lütfen."

Garson gitti ve Vernon cebinden bir paket ultra hafif, düşük nikotinli, mentollü sigarayla yarısı kullanılmış bir kutu kibrit çıkardı.

O sigarasını yakarken ben, "Melissa nasıl?" diye sordum.

Melissa, Vernon'un kardeşi idi; 1988'de beş ay kadar onunla evli kalmıştım.

“Melissa iyi,” dedi ve sigarasından bir fırt aldı. Hem de öyle bir fırt aldı ki belli ki ciğerlerindeki, omuzlarındaki ve sırtındaki tüm kas gücünü kullanmıştı. “Gerçi pek sık görüşemiyoruz. O artık Mahopac’ta oturuyor ve çocukları var.”

“Kocasını nasıl biri?”

“Kocasını mı? Ne oldu, kıskandın mı yoksa?”

Vernon bir kahkaha attı ve sanki bu şakaya başka birileriyle birlikte gülmek istiyormuş gibi etrafına bakındı. Bense bir şey söylemedim. Vernon en sonunda susup sigarasını kül tablasına silkeledi.

“Herif hıyarın teki! Ondan iki sene önce ayrıldı, Melissa’yı berbat bir hâlde terk etti.”

Bunu duyduğuma tabii ki üzülmüştüm ama aynı zamanda Melissa’yı Mahopac’ta iki çocukla yaşarken hayal etmekte de zorlanıyordum. Bunun neticesinde bu haberle hiçbir şekilde kişisel bir bağ kuramadım. Benim gözlerimin önüne -hem de gayet canlı ve sırnaşık bir şekilde gelen Melissa upuzun boyluydu ve incekti. Düğün günümüzde krem rengi, ipek ve dar elbisesiyle Vernon’un Yukarı Batı Yakası’ndaki dairesinde içkisinden bir yudum alıyor ve göz bebekleri büyüyordu... Ve odanın öteki ucunda duran bana gülümsüyordu. Pürüzsüz cildini, sırtının ortasına kadar gelen düz ve simsiyah saçlarını görür gibiydim. Geniş, güzel ve kendinden başka kimsenin konuşmasına fırsat vermeyen ağzı gözümde canlanıyordu.

O sırada garson içkilerimizle geldi.

Melissa etrafındaki herkesten daha zekiydi; benden ve kesinlikle ağabeyinden de daha zekiydi. Küçük bir kablolu televizyon rehberinde prodüksiyon koordinatörü olarak çalışmıştı ama ben onu hep daha büyük ve daha iyi bir yere geçmiş olarak hayal etmiştim; belki günlük bir gazetenin editörlüğünü yapıyor, filmler yönetiyor, senatörlüğe oynuyordu.

Garson gittikten sonra kadehimi elime alıp, “Bunu duyduğuma üzül-düm,” dedim.

“Evet, fena oldu.”

Fakat Vernon bunu telaffuzu zor bir Asya cumhuriyetinde gerçekleşen ufak çapta bir depremden bahsedermiş gibi söylemişti. Sanki böyle bir şey olduğunu televizyonda duymuştu da laf olsun diye anlatıyordu.

“Çalışıyor mu?” diye sordum.

“Evet, sanırım bir şeyler yapıyor. Ama ne olduğunu bilmiyorum. Öyle pek sık konuşmuyoruz.”

Buna şaşırdım. Bara yürürken ve Vernon’un uygun masayı arayışı süresince ve içkilerimizi sipariş edip gelmelerini beklerken Melissa’yla hatıralarımız ve birlikte olduğumuz kısacık zaman dilimi gözlerimin önünden âdeta bir albümdeki fotoğraflar gibi geçmişti—Vernon’un dairesindeki düğün günümüz... Aklıma kazanmış şeyler... Mesela Belediye Sarayı’nın dışındaki iki sütunun arasında duran Eddie ve Melissa... Kucağında duran aynadan uyuşturucu çekerken, bir yandan da aynadaki kendi güzel yüzünü örten beyaz toz sıralarına bakan Melissa... Banyoda, pek çok banyoda pek çok kez rahatsızlanmış hâldeki Eddie... Para yüzünden ve rulo yapılmış yirmi dolarla kim daha çok domuzluk ediyor diye kavga eden Melissa ve Eddie... Bizimki bir uyuşturucu düğünü değil, uyuşturucu evliliği idi -Melissa bir keresinde evliliğimizi, “Uyuşturucu yüzünden,” diyerek hor görmüştü- dolayısıyla ben Melissa için ne hissedersen hissedeyim ya da o benim için ne hissederse hissetsin, evliliğimizin sadece beş ay sürmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Hatta belki o kadar evli kalabilmemiz daha şaşırtıcıydı, bilemiyorum.

Neyse... Burada şimdi konu başkaydı—*onlara* ne olmuştu? Vernon’la Melissa’ya... Hep çok yakınlardı ve birbirlerinin hayatında önemli bir yere sahiptiler. Büyük, kötü şehirde hep birbirlerinin arkasını kollamış ve ilişkiler, işler, evler, dekorasyon konularında hep birbirlerine fikir danışmışlardı. Ağabey-kardeş öyle yakınlardı ki eğer Vernon beni sevmeseydi Melissa benden ayrılmakta muhtemelen hiç tereddüt etmezdi—gerçi erkek arkadaş olarak fikrim sorulsa ben Vernon’dan kurtulurdum. Ama durum buydu işte. Öyle bir seçenek yoktu.

Neyse, bunlar on sene önceki meselelerdi. Şimdiyse buradaydık ve işler belli ki değişmişti.

Ultra hafif, düşük nikotinli, mentollü sigarasından olimpik bir nefes daha çeken Vernon'a baktım. Ultra hafif, düşük nikotinli, mentollü sigaralar hakkında söyleyecek bir şeyler arandım ama artık Melissa'yı aklımdan çıkaramıyordum. Vernon'a onun hakkında sorular sormak, ne hâlde olduğuna dair her detayı öğrenmek istiyordum ama bir şeyler biliyorsa bile, benim bunları öğrenmeye hakkım olup olmadığını bilemiyordum; Melissa'nın hayatının ne kadarının beni ilgilendirdiğinden emin olamıyordum.

En sonunda kendi filtresiz sigara paketimi çıkarıp, "Niye bunları içiyorsun?" dedim. "Bunlar boşa uğraş değil mi?"

"Öyle ama bugünlerde tek solunum egzersizim bu sayılır." Başıyla benim sigara paketimi işaret edip, "Eğer şunlardan içseydim beni şimdiye dek çoktan yaşam destek ünitesine bağlamışlardı. Hem sen ne karışıyorsun? Bırakacak değilim."

Konuyu Melissa'ya getirmeye daha sonra tekrar çalışacaktım.

"Ee, ya *sen* neler yapıyorsun Vernon?"

"Takılıyorum işte."

Bu yalnızca tek bir anlama gelebilirdi; hâlâ uyuşturucu satıyordu. Başka biri, "Artık *Microsoft*'ta çalışıyorum ya da '*Moe'nun Yeri*'nde aşçıyım," falan gibi bir şey derdi. Ama hayır, Vernon takılıyordu. Vernon'un bana yardım etme önerisinin belki de indirimli uyuşturucu teklifi olabileceğini işte o anda anladım.

Lanet olsun! Bunu tahmin etmem gerekirdi.

Ama gerçekten anlamamış mıydım ki? Başta onunla birlikte buraya gelmeyi kabul etmemin sebebi eski günlere duyduğum nostaljik özlem değil miydi?

Namuslu işlere alerjisi olduğunu söyleyip dalga geçecektim ama tam o sırada, "Aslına bakarsan bir süredir danışmanlık işi yapıyorum," dedi.

“Ne danışmanlığı?”

“Bir ilaç şirketi için çalışıyorum.”

Kaşlarım çatıldı ve söylediklerini sonunda bir soru işaretiyle tekrarladım.

“Evet, yılsonunda birtakım özel ürünler çıkacak ve biz de bir müşteri tabanı oluşturmaya çalışıyoruz.”

“Bu ne böyle, yeni bir çeşit sokak jargonu mu Vernon? Ben bu işleri epeydir bıraktım, bilesin ama...”

“Hayır hayır, doğru söylüyorum. Aslına bakarsan...” Bir an için etrafa göz gezdirdikten sonra sözlerine daha kısık bir sesle devam etti. “Ben de seninle bunu konuşmak istedim, bu... Hani yaratıcı olamıyormuşsun ya...”

“Ben...”

“Birlikte çalıştığım insanlar harika bir madde üretti.” Elini ceketinin cebine attı ve cüzdanını çıkardı. “Hap formunda...”

Ardından cüzdandan ağız kilitli, ufacık bir plastik poşet çıkardı. Poşeti açıp sağ eliyle tuttu ve içindekini sol avcuna döktü. Sonra görebileyim diye elini bana uzattı. Avcunun ortasında; üzerinde hiçbir şey yazmayan, minicik, beyaz bir tablet duruyordu.

“İşte,” dedi. “Bunu al.”

“Bu ne?”

“Al işte!”

Sağ elimi açıp uzattım. O da sol elini çevirdi ve küçük, beyaz hap avcumu düşüdü.

Tekrar, “Bu ne?” diye sordum.

“Henüz bir adı yok. Yani laboratuvarında bir adı var ama sadece harflerden oluşuyor, bir kod. Henüz bir isim bulamadılar. Fakat tüm klinik denemeleri yaptılar ve FDA’den onay aldılar.”

Bana sanki soruma cevap vermiş gibi baktı.

“Tamam,” dedim, “henüz bir adı yok, tüm klinik denemeleri yaptılar ve FDA'den de onay aldılar ama bu ne?”

Vernon içkisinden bir yudum, sigarasından da bir nefes daha aldı. Sonra, “Uyuşturucular insanı ne kadar fena yapıyor, biliyorsun. Kullanırken eğleniyorsun ama sonra bin beter oluyorsun ya... Ve en sonunda hayatındaki her şey... Dağılıyor ya... Bu dediğim er ya da geç oluyor, öyle değil mi?”

Onu başımı sallayarak onayladım.

“Neyse, işte bununla olmuyor.” Elimdeki hapı işaret etti. “Bu ufak bebek tüm bunların tam tersi...”

Hapı avcumdan alıp masanın üzerine koydum. Sonra içkimden bir yudum aldım.

“Vernon, *lütfen*... Haydi ama, ben ilk otunu içecek bir liseli değilim. Yani ben şey bile değilim...”

“İnan bana Eddie, böyle bir şeyi hiç kullanmadın. Ciddiyim. Al da gör.”

Tam da Vernon'un ufak satış konuşmasında belirttiği sebeplerden dolayı senelerdir uyuşturucu kullanmamıştım. Ara sıra canım çekiyordu—boğazımın gerisindeki o tadı, durmadan konuştuğum mutlu saatleri özlediğim oluyordu. Ara sıra kafam güzelken bir kadınla vakit geçirmenin ne şahane bir şey olduğunu da hatırlıyordum ama bunlar artık sorun değildi. İnsanın hayatında geride kalmış bir dönemini ya da eski bir sevgilisini özlemesi gibi şeylerdi. Hatta bunları düşünmek bile insanı ufak bir doz uyuşturuyordu ama yeni bir şey denemek, tüm bu işlere tekrar bulaşmak falan...

Masanın ortasındaki beyaz, ufak hapa bakıp, “Ben artık böyle şeyler için fazla yaşlıyım Vernon,” dedim.

“Eğer endişen buysa söyleyeyim, herhangi bir yan etkisi yok. Beyinde bazı devreleri çalıştıran birtakım reseptörler keşfettiler ve...”

“Bak.” Yavaş yavaş gına geliyordu. “Ben sahiden hiç...”

O sırada bir telefon, bir cep telefonu çalmaya başladı. Benim cep telefonum olmadığı için herhâlde Vernon'unkidir diye düşündüm. Nitekim Vernon elini ceketinin cebine atıp telefonunu çıkardı. Kapağını açıp bir tuşa basarken başıyla hapı işaret ederek, "Sana şu kadarını söyleyeyim Eddie, bu şey yaşadığın o kitap sorununu çözer," dedi.

Vernon telefonu kulağına yaklaştırıp konuşurken ben söylediklerine inanmamış bakışlarla onu süzüyordum.

"Ben, Gant."

Hâlâ aynı adam olduğu ortadaydı ama sanki değişmiş, başka bir kimliğe bürünmüştü ve bunda insanda merak uyandıran bir taraf da vardı.

"Ne zaman?"

İçkisini eline aldı ve bardağıyla havada ufak halkalar çizdi.

"Anladım ama *ne zaman?*"

Sol omzundan arkaya, sonra hemen saatine baktı.

"Söyle ona, öyle yapamayız. Bunun söz konusu bile olmadığını *gayet iyi* biliyor. Hayatta olmaz!"

Elini havada sinirli bir edayla salladı.

İçkimden bir yudum aldım ve bir sigara yaktım. İşte burada oturmuş -şu hâlime bir bakın- öğleden sonra eski kayınbiraderimle takılıyordum. Bir saat kadar önce biraz yürüyüş yapmak için evden dışarı çıktığımda kendimi bir *barda* bulacağımdan hiç haberim yoktu. Hem de eski kayınbiraderim Vernon Grant'le...

Başımı salladım ve içkimden bir yudum daha aldım.

"Hayır, ona anlatsan iyi olur. *Hemen!*" Ayaklandı. "Bak, on on beş dakikaya oradayım." Boştaki eliyle ceketini düzeltip, "Hayatta olmaz, sana söylüyorum. Bekle, *geliyorum!*" dedi.

Telefonu kapadı ve ceketinin yan cebine koydu. Ardından bana sanki konuyu biliyormuşum gibi bakıp başını sallayarak, "*Kahrolası* insanlar!" dedi.

“Sorun mu çıktı?”

“Evet, aynen öyle!” Cüzdanını çıkardı. “Ben ne yazık ki gitmek zorundayım Eddie. Kusura bakma.”

Cüzdanından kartvizitini çıkardı ve masanın üzerine dikkatlice bıraktı. Kartı; küçük, beyaz hapın hemen yanına koymuştu. Tableti başıyla işaret ederek, “Bu arada bu benden,” dedi.

“İstemiyorum Vernon.”

Göz kırıp, “Nankörlük etme. Bunlar kaç para, haberin var mı?” dedi.

Başımı hayır manasında salladım.

Masadan kalktı ve bir an durup bol takım elbisesini düzelttikten sonra doğrudan bana bakıp, “Tanesi beş yüz dolar,” dedi.

“Ne?”

“Duydun işte.”

Hapa baktım. *Bu şey* şimdi beş yüz dolar mıydı?

“İçkileri ben hallederim,” deyip bara gitti. Garsona para öderken onu seyrettim. Sonra Vernon bizim masayı işaret etti. Muhtemelen bir içki daha ısmarlıyordu. Pahalı takım elbiseli, büyük adamın hediyesi...

Bardan çıkarken de bana uzun uzun baktı. Bakışlarıyla âdeta, “*Sen takıl dostum ve beni mutlaka ara,*” der gibiydi.

Tabii tabii.

Orada bir süre oturdum ve artık uyuşturucu kullanmadığımı, hatta artık öğleden sonraları içki de içmediğimi düşündüm. Fakat işte oradaydım ve içki içiyordum. Garson bir ara elinde ikinci bir bardakla geldi.

İlkini bitirip ikincisine başladım. Bir sigara daha yaktım.

Sorun galiba şuydu; öğleden sonra içki içeceksem başka bir yerde içmeyi ve masada değil, *barda* oturmayı ve yine benim gibi *barda* oturmuş bir adamla laflamayı tercih ederdim. Vernon’la ikimiz burayı

o an denk geldiği için tercih etmiştik ama görebildiğim kadarıyla başka bir çekiciliği olmayan bir yerdi. Ayrıca muhtemelen artık etraftaki ofislerden çıkan insanlar gelmeye başlamıştı, çünkü ortam kalabalık ve gürültülü bir hâl alıyordu. Yanımdaki masaya beş kişilik bir grup oturdu ve sonra birilerinin Long Island Ice Tea söylediğini duydum. Beni yanlış anlamayın, Long Island Ice Tea denen içki iş stresine eminim çok iyi geliyordur ama bu acayip kuvvetli bir kokteyldi ve bu adamlar üzerinde etkisini gösterdiğinde ben etrafta olmayı hiç istemiyordum. “Maxie’s” benlik bir bar değildi, işte bu kadar. İçkimi çabucak içip bir an önce gitmeye karar verdim.

Ayrıca çalışmam gerekiyordu. Bakıp seçmem gereken bir sürü resim vardı; onları sıralamam, yeniden düzenlemem, inceleyip yorumlamam lazımdı. Böylesken 6. Cadde’de bir kokteyl barında ne işim vardı? Hiçbir işim yoktu. Evde, çalışma masamın başında olmalı; Hippi Yazı ve karmaşık mikro-devreler üzerine okuma yapmalıydım. *Saturday Evening Post*, *Rolling Stone* ve *Wired*’dan topladığım makalelere göz gezdirmeli, yere ve evdeki her şeyin üzerine saçılmış fotokopileri de atlamamalıydım. Bilgisayarın başında iki büküm bir hâlde, mavi ışık ekrandan yüzüme vururken kitabım üzerinde usul usul çalışıyor ve ilerleme gösteriyor olmalıydım.

Ama böyle bir şey yaptığım yoktu ve tüm bunların farkında olmama rağmen bir türlü kalkıp gidemiyordum. Aksine, içkinin esrarlı parıltısına kapılmıştım; bardan kalkıp gitme isteğimi çiğneyip geçmesine izin veriyordum. Eski karım Melissa’yı düşünmeye başladım. Şimdi başka bir yerde iki çocuğuyla birlikte yaşıyordu ve... Ne yapıyordu acaba? *Bir şeyler* yapıyordu işte! Vernon onun ne yaptığını bilmiyordu. Vernon’un o hâli neydi öyle? Bunu nasıl bilmezdi? Ayrıca benim *New Yorker* ya da *Vanity Fair*’de yazmamam, bir internet gurusu ya da risk sermayedarı olmamam mantıklıydı da Melissa’nın olmaması değildi.

Tüm bunlar gözüme daha da tuhaf görünmeye başladı. Kendimi düşündüğümde yıllar içinde kolayca geri gidip bu barda oturan, Kerr&Dexter ile kitap anlaşması imzalamış, sağlık sigortasını her ay ödeyen ve nispeten makul Eddie Spinola ile daha önceki cılız,

akşamdan kalma ve bir sunum sırasında patronunun masasına kusan ya da kız arkadaşının iç çamaşırını çekmecesini dağıtıp orada uyusturucu arayan Eddie arasında bir bağ kurabiliyordum. Ama Vernon'un anlattığı bu taşrada oturan domestik Melissa'nın önceki hâliyle hiçbir bağı yoktu ya da bağ kopmuştu falan, bilemiyordum.

O zamanlar Melissa doğal afet gibi bir şeydi. İkinci Dünya Savaşı'ndan mimariye ya da 53. Sokak'taki yeni Lipstick Binası'nın mimari hatalarına kadar her konuda üzerinde iyice düşünülmüş bir fikri vardı. Bu fikirlerini hep ateşli bir şekilde savunur ve önce işin temeline inmek gerektiği konusunda sanki elinde copuyla gözdağı veriyormuş gibi konuşurdu. Melissa'ya bulaşılmazdı, ara sıra insanı tutsak aldığı da olurdu.

Mesela 19 Ekim 1987'de borsaların çöktüğü Kara Pazartesi'de onunla birlikte 2. Cadde'deki "Nostromo's" denen bir bardaydık. Yan masada bir şeyler içen depresif dört hisse senedi satıcısıyla konuşmaya başladık (Bence aralarından biri Deke Tauber'di, masada elinde sımsıkı tuttuğu bardağıyla yüzü şimdi bile gözümün önünde). Ama dördü de tabii ki şaşkındı, korku içindeydi ve hepsinin yüzü bembeyazdı. Birbirlerine bunun nasıl olduğunu, ne anlama geldiğini sorup duruyor ve başlarını olup bitenlere hiç inanamıyormuş gibi sallıyorlardı.

En sonunda Melissa, "Yok artık ya, pencerenin pervazına falan çıkacaksanız size engel olmam ama bunun gelişini sahiden göremediniz mi yani?" dedi. İçkisinden bir yudum, sigarasından bir nefes alıp konuşmaya başladı. Her şeyi tüm gazete yorumcularından önce söylemişti. Wall Street'in müşterek dertlerinin yanı sıra ülkenin multi-trilyon dolarlık borcunu, Dr. Spock'un Baby Boomer jenerasyonunun kronik olarak gelişemediğini çabuk çabuk anlatmıştı. Bir içki içmek, kriz sonrası bir iki tek atmak için dışarı çıkmaya karar vermiş dört adamı daha da büyük bir depresyona sokmuştu.

Şimdi içkime bakarak oturuyor, Melissa'ya neler olduğunu düşünüyordum. Onun o küstah ve yaratıcı enerjisi nereye gitmişti? Bunu çoluk çocuk sahibi olmayı kötölemek için falan söylemiyorum, beni yanlış anlamayın. Ama Melissa çok hırslı biriydi.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Bu Kerr&Dexter kitabını hakkıyla yazacaksam tam olarak Melissa'nın bakış açısına, onun keskin zekâsına ihtiyacım vardı.

Tabii insanın bir şeye ihtiyacı olmasıyla onu elde edebilmesi birbirinden tamamen farklı şeylerdi. Şimdi depresyona girme sırası *bana* gelmişti.

Sonra aniden, tıpkı bir patlama gibi, yan masadakiler kahkahalar atmaya başladı. Bu iş otuz saniye kadar sürdü ve o sırada içimdeki akıl almaz coşku titreyip sarsıldı ve geçti. Bir süre bekledim ama bir faydası olmadı. İç geçirerek ayağa kalktum ve sigaramla çakmağımı cebime koyup masadan usulca uzaklaştım.

Sonra bir an duraksayıp masanın ortasındaki küçük, beyaz hapa baktım. Gitmek üzere hareketlendim ama sonra yine duraksayıp tekrar döndüm. En sonunda Vernon'un kartvizitini cebime koydum. Sonra da hapyı alıp ağzıma attım ve yuttum.

Kapıya yürüdüm ve bardan 6. Cadde'ye çıkarken kendi kendime şöyle düşündüm; meğer *sen* hiç değişmemişsin.